

SYMFO-NYT

AALBORG SYMFONIORKESTERS VENNER

Lan Shui

12. årgang

Nr. 1

Februar 2003

Symfo - Nyt

er medlemsblad for foreningen
Aalborg Symfoniorkesters Venner

Redaktion:

Kirsten M. Borup og Ellen Bruun
(ansv. for dette nummer)

Stof kan bringes under mærke, hvis
skribenten er redaktionen bekendt.
Eftertryk med kildeangivelse er tilladt.

Tryk: Vesterkopi

Bestyrelsen i alfabetisk orden:

Kirsten M. Borup
Staunvej 35
9240 Nibe 98 35 52 35
E-mail: kisborup@post9.tele.dk

Aase Beck Eigenbroth
John F. Kennedys Plads 4
9000 Aalborg 98 12 32 31

Ivar K. Jensen Sekretær
Kastetvej 33 Lejl. 1
9000 Aalborg 98 16 41 40
E-mail: ikj@jensen.tdcadsl.dk

Bjarne Juel Nielsen Formand
Poseidonvej 6
9210 Aalborg SØ 98 14 51 69
E-mail: bjnno@statsamt.dk

Rolf Ruggaard
Tjørnevænget 18
9400 Nørresundby 98 19 18 56
E-mail:
r.ruggaard@stofanet.dk

Torben Røjkjær-Jensen Næstformand
Godske Lindenovs Vej 203
9210 Aalborg SØ 98 14 11 52
E-mail: tiroej@besked.com

Ellen Bruun Suppleant
Aagade 31 3.tv.
900 Aalborg 98 12 73 43
E-mail: elbr@stofanet.dk

Jan Thorsen Suppleant
Skovparken 32B
9000 Aalborg 98 79 00 73
E-mail: jtbpt@mobilixnet.dk

MUSIKCHEFENS KLUMME

Fødekæden

Musikkens fødekæde har problemer. De unge mennesker tør ikke give sig i kast med en musikuddannelse - i særdeles ikke en uddannelse til udøvende klassisk musiker. Konservertorierne og universiteterne oplever stigende problemer med at finde kvalificerede ansøgere til studierne, ligesom orkestrene har svært ved at besætte ledige stillinger med danskere.

Er jobbet som musiker ikke attraktivt eller er vejen til arbejdet for lang og besværlig? Eller er det i virkeligheden den klassiske musik, som ikke appellerer til nutidens unge?

Den klassiske musik har ikke faldende interesse blandt befolkningen. Aalborg Symfoniorkester oplever i denne sæson flere udsolgte huse til endog „svære“ koncerter end i mange år. Der er en stigende interesse for kultur og en stigende interesse for at søge nye udfordringer. Publikum har således ikke svigtet den krævende kunstmusik.

Men studiet har det svært med tidsånden. Tolv års hårdt arbejde med en

ekstrem grad af selvdisciplin, kritik og ensomhed på studerekammeret er ikke tillokkende for nutidens unge. Dertil kommer en voldsom internationalisering af musiklivet. Hvor man tidligere skulle være „danmarksmeister“ for at vinde jobbet skal man nu være mindst europamester eller sågar verdensmester for at vinde en konkurrence til en stilling i et symfoniorkester.

Er den danske uddannelse for dårlig spørger man ofte. Både ja og nej. Statistikken viser at danskerne klarer sig forholdsmæssigt tilfredsstillende. Søger der 60 % danskere og 40 % udlændinge til en stilling i et orkester, viser de seneste års statistik, at chancen for at en dansker får jobbet er 6/4. Så langt så godt, men antallet af danske ansøgere er faldende. Forholdet er nu det modsatte (i store træk).

Det er ikke i sig selv et problem for orkestrene. Vi tager af princip den bedst kvalificerede, idet man ikke har sprobarrierer i musikkens verden. Integration er ikke et stort problem i vores verden, idet vi er fælles om den vesteuropæiske musiks tradition, historie og repertoire.

Om medlemsaftener m.m.

Som om januar og februar ikke er mørke og kedelige nok i forvejen, har de også været næsten støvsuget for koncerter. Problemet er så vidt vides, at Aalborghallen har været booket op til andre arrangementer, så der slet ikke har været plads til vores orkester. Her er altså endnu en god grund til at få bygget det musikhus så hurtigt som muligt!

Nu er der imidlertid håb om at blive abstinenserne kvit. En forårssæson i jubilæets tegn nærmer sig med flere stort anlagte koncerter. Til jubilæumskoncerten den 8 marts har de oprindeligt annoncerede solister, Inga Nielsen og Robert Hale, som bekendt måttet melde afbud, men vi er jo heldigvis her i landet velsignet med et stort antal meget dygtige sangere, så det bliver næppe noget problem at opretholde niveauet med afløserne i samme klasse. Ellers kan man jo begynde at glæde sig til den 24. april, hvor to af vore helt store navne, Tina Kiberg og Stig Fogh Andersen, kommer med et rent Wagner-program.

Foråret nærmer sig altså, og dermed også foreningens anden medlemsaften, som i år bliver tirsdag, den 18. marts på Aalborg Musikskole. Ud over foreningens årlige generalforsamling vil medlemsaftenen som sædvanligt byde på en lille kammerkoncert. Programmet er endnu ikke fastlagt, men da det de to sidste år har været træblæserne, der har holdt for, har orkesteret lovet at finde en anden besætning i år. Forandring afveksler som bekendt.

Og apropos medlemsaften vil jeg benytte lejligheden til endnu engang at takke vore tre kvindelige cellister Hanne Houengaard, Kirsten Martinsen og Annette Holck samt pianisten Anne Bisgaard for en dejlig aften på Musikskolen den 25. november. Alle deltagende havde en stor oplevelse, så til de medlemmer, der ikke var til stede, kan jeg kun sige: I har al mulig grund til at ærgre Jer!

På gensyn den 18. marts.

BJN

Men branchen er hård - måske så hård at den skræmmer de unge. Det er ganske lang tid af et liv at studere 6 år på konservatoriet og vide, at kun hver fjerde eller færre endnu får det eftertragtede orkesterjob. Kan talentet bære, er det omkostningerne værd? Orkesterjobbet er for visse musikere ganske anonymt, hvor imod uddannelsen er særdeles fokuseret på den solistiske præstation.

Det lyder banalt, men man skal kun blive musiker, hvis man ikke kan lade være. Sikkerhedsnet findes ikke, hverken un-

der uddannelsen eller senere på scenen. Kun musikken kan være drivkraften i en musikers liv - berømmelse og rigdom hører ikke til i den klassiske musiks verden.

Netop derfor har den klassiske musik det svært i vores tid. Hvorfor dog øve i 12 år på perfektion, hvis man kan blive stjerne på en aften?

Palle Kjeldgaard

Michael Pilgaard fortæller

Da jeg blev kontaktet af Aase Eigenbroth med en forespørgsel om et indlæg til nærværende blad, var min umiddelbare reaktion: jo, hvorfor ikke? – det kan da blive meget sjovt! Det skulle imidlertid vise sig at være lidt af en opgave: at man har et hurtigt anslag, er ikke ensbetydende med, at det der står på papiret bag efter, også egner sig til publicering!

Nå, men jeg giver ikke op så let, så her er, hvad jeg kom frem til:

Mit navn er Michael Pilgaard, 39 år og Solopaukist i ASO - (der er jo ikke andre :-)

Jeg kommer ikke fra „et hjem med klaver“, men har, lige siden jeg var lille, haft en stor interesse for al slags musik.

Min musiklærer i 4. Klasse kontaktede på et tidspunkt mine forældre, og foreslog dem at sende mig i den kommunale musikskole, for han mente, at jeg havde talent. Det blev nu ikke til noget, jeg ville nok hellere spille fodbold.

Først som trettenårig så jeg den lokale bygarde trække op i deres flotte uniformer. Det var noget der fængede, og efter eget ønske blev jeg straks meldt ind som trommeslager (de gik jo forrest i optoget).

Derfra gik det slag i slag - om jeg så må sige – jeg avancerede hurtigt, og havde snart fået mig mast frem i allerførreste trommerække.

På et tidspunkt fik vi en ny trommelærer: Freddy Caspersen. Han var paukist i Odense Symfoniorkester, og lærte mig utroligt meget om musik i det hele taget. Tit var jeg med ham til prøver og koncerter i symfoniorkesteret.

Det var også gennem ham, at jeg første gang stiftede bekendtskab med den navnkundige: Kgl. Kapel Musicus Hans Fulling; en levende legende, en institution i dansk musikliv og personlig ven med Kong Frederik IX.! - Han gjorde forståeligt nok et stort indtryk på mig. Senere har jeg flere gange taget timer hos Hr. Fulling – med stort udbytte hver gang.

I en alder af 20 år blev jeg optaget på musikkonservatoriet i Odense hvor jeg studerede hos Søren Monrad og Ole Pedersen, begge fra Det Kgl. Kapel.

Samtidig assisterede jeg flittigt i Odense Symfoniorkester, hvor jeg lærte

meget om, hvordan man gebærder sig blandt professionelle musikere .

Jeg glemmer aldrig min første optræden! Jeg skulle spille klokkespil i Sjostakovitj 15. symfoni. Den starter med klokkespil – helt alene – og dirigenten; Alexandre Lazarev – en rigtig „humørbombe“ (som vist nok spiser små slagtøjsspillere til morgenmad) kiggede olmt på mig, mens han satte musikken an. Jeg klarede den heldigvis, og var meget stolt, hver gang jeg kom forbi et spejl, hvori jeg kunne se mig selv i mit nyanskaffede kjolesæt.

Jeg nåede at gå 2 år på konservatoriet i Odense, før jeg - efter konkurrence - blev tilbudt en kontrakt som slagtøjsspiller i Det Kgl. Kapel.

Så måtte jeg jo flytte til København, og blev i den forbindelse overflyttet til Det Kgl. Danske Musikkonservatorium.

Her studerede jeg hos Bent Lylloff, samtidig med at jeg spillede til opera og ballet på Det kgl. Teater.

Tiden i København var meget lærerig. På konservatoriet studerede jeg sammen med bl.a. Morten Friis og Uffe Saverly (bedre kendt som Safri Duo) - i sig selv meget inspirerende. Bent Lylloff var også god til at skaffe de ypperste gæstelærere til konservatoriet – hvem behøver at rejse til udlandet, når man på stedet kan blive undervist af navne som: Buster Baily, Gary Burton, Keiko Abe o.s.v.?

Samtidig assisterede jeg ofte i de store orkestre i København, Malmö, og Helsingborg. Da det var på sit højeste præsterede jeg: Først at spille en ouverture med DR's Symfoniorkester i Radiohu-

set på Rosenørns Allé – tage en taxa til Det Kgl. Teater, hvor jeg spillede 2. Akt af La Boheme – og så taxa tilbage til radiohuset, for at spille Le Sacre du Printemps efter pausen.... Hektisk, men sjovt!

Så ville skæbnen, at Aalborg Symfoniorkesters mangeårige paukist Mogens Braunstein skulle pensioneres, og at der derfor ville blive en ledig stilling som Solopaukist.

Jeg kendte på det tidspunkt intet til ASO, men var frisk på at give det en chance – selvom det jo lå langt væk fra familie og venner.

Nu har jeg været her i 8 år – lært at sige både „A“, „U“ og „Do“ – og befinder mig ganske godt. En af grundene hertil er bl.a. at det er et meget afvekslende repertoire vi spiller. I og med at vi er landsdelsorkester, er vi jo forpligtet til at tilgodese alle genrer et symfoniorkester behersker – lige fra barok over ny musik til musical.

M.h.t. fremtiden glæder jeg mig usigeligt meget til at vi skifter adresse til det nye musikhus. Jeg glæder mig til at vise publikum hvor godt ASO kan lyde i en rigtig koncertsal – designet til akustisk musik!

Jeg vil gerne slutte med en tak til kolleger og venner, som er med til at gøre ASO til et godt orkester at spille i og samtidig et „fremtidens orkester“.

Michael Pilgaard